

ване на оръжие и се поддържа връзка с населението във вътрешността, подготвят се и се издават документи⁴¹. Най-енергичните дейци Хаджи Димитър, Стефан Караджа и Филип Тотю, обсъждат през юни в Букурещ възможностите за предстоящото прехвърляне на чети и готовността на населението да ги подкрепи. В края на същия месец Ф.Тотю и Ст.Караджа заминават за Гюргево. Френският консул в Русе А.Шефер отбелязва в доклад от началото на юли, че "Филип Тотю, придружен от няколко сърби и българи се намира от няколко дни в Гюргево"⁴². С основание З.Маркова пояснява, че под "сърби" трябва да се разбира български легисти, сред които е и Еремия Петров⁴³.

Не знаем конкретно с кои дейци на новосъздадения център на революционната емиграция Д.Ангелов поддържа връзки до идването на Еремия Петров в Румъния. Косвените сведения ни насочват към емигранти в Гюргево, Браила, Галац. Несъмнено отношенията се задълбочават когато бившият командир на Зайчарската чета пристига в Калафат, а след това и в Букурещ, няколко дни след Великден и се включва активно в подготовката на предстоящата четническа акция⁴⁴. Оживената кореспонденция, за която свидетелства Д.Ангелов, се отнася за времето непосредствено преди настъпването на четата на Х.Димитър и Ст.Караджа, с командир Еремия Петров. Сведенията за състоянието в северозападна България се обсъждат на едно от последните заседания в Гюргево, на което присъства и самият Димитър Ангелов, като представител на Ломския край⁴⁵.

По същото време, във връзка със сведения за укрито оръжие в с.Медковец, турската власт тръгва по следите на съзаклятниците. В доклада си от 6/18 юли френският консул в Русе А.Шефер отбелязва, че в Лом паланка у един български свещеник е намерено писмо, което гласяло, че братята от Турция не са забравени, че 600 души са разположени в Браила и Калафат в очакване на уречения час"⁴⁶.

С телеграми от 7/19 юли видинският областен управител уведомява Ломското и Берковско каймакамства, че разполага с писмени донесения за бунтовническа дейност на поп Димитър от Василевци и за връзките му с "ломските даскали Димитър и Пишурка, поп Цветко от Буковец, поп Първан от с.Белотинци, Белоградчишка каза и поп Дионисий от намиращия се в Берковска каза Лопушански манастир"⁴⁷. Нареща да започне издирване, разпит и арест на лицата поддържали връзка със споменатия свещеник.

В телеграмите не се споменава нищо за Димитър Ангелов, което означава, че властта няма сведения за него, а подозренията са насочени към съименника му "даскал Димитър" - Димитър Маринов и към Кръстю Пишурка.

До 7/19 юли главните дейци на съзаклятието все още не са открити. Димитър Иванов по това време агитира из берковските села, а Димитър Ангелов, ако се доверим на спомените, е в Гюргево. Свещеникът е открит след няколко дни до с.Камена Рикса, близо до Лопушанския манастир, с уличаващи го революционни книжа - екземпляр от издадения в началото на 1868 г. от БЦТК "Мемоар" до султан Абдул Азис, екземпляр от издавания в Браила в-к "Дунавска зора", възванието на БЦТК "България към синовете си"⁴⁸. Подложен на изтезания, той посочва главния